

Ca. 1849

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Dateret efter P.C. Skovgaard og
Georgia Schouws forlovelse i juni
1849.

Omtalte personer:

Georgia Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 2 nr. 32

DOKUMENTINDHOLD

Brev 2.32.

P. C. Skovgaard skriver om sine følelser, glæde, vemod og savn.

TRANSSKRIFTION

Til Georgia¹

●1●

Naar Du¹ nu er kommet hjem, Du kjære velsignede g! saa vil Du længes efter mig, Du vil gribes af Vemod, har Du sagt mig, Jeg kjender denne Følelse eller Stemning godt, Den er saa dyb, herligt og saa opløftende, jeg kjender den godt, men vil næppe dele med Dig paa samme Tid, det er mig næsten et Savn, for det er, tror jeg, den bedste Stemning jeg kjender; jeg har sagt Dig at jeg føler nu Glæde, ja, jeg er gjennemtrængt af Glæde, jeg hviler mig i Glæden, jeg suger ny Næring deraf, jeg er glad som Barnet, næsten sorgløs som Barnet, mit Livsrum en Loven, en Higen, en Stræben, men jeg savner at jeg ikke gribes af Vemod, men herover vil jeg ikke sørge, jeg ved at Vemoden er ikke min Natur fremmed, i vemodige Øieblikke har jeg min-

●2●

des min glade Barndomsalder, med Længsel og Suk, jeg har følt, "herlige, rolige Dage, da jeg var munter og tro, kommer i aldrig tilbage? Hjerte naar finder Du Roe?"

Gud har hørt mit Suk. jeg føler Glæde og Ro, der er Fred i min Sjæl; jeg vil takke min naadige Gud og Skaber!

Ifjor spadserede jeg en graa, stormfuld Eftermiddag, det var mørkt og stormfuldt i mit Indre, jeg sukkede saa inderlig til Gud, da faldt mit Øie paa en Bænk jeg gik forbi, iblandt meget Krims krams stod dr:" Peter stoel paa Herren. Ensom og tung er min Vandring foruden." Det var en Røst som talte til mig, jeg bad igjen med Troe, og fik Hvile; jeg kan ikke glemme denne Hændelse.

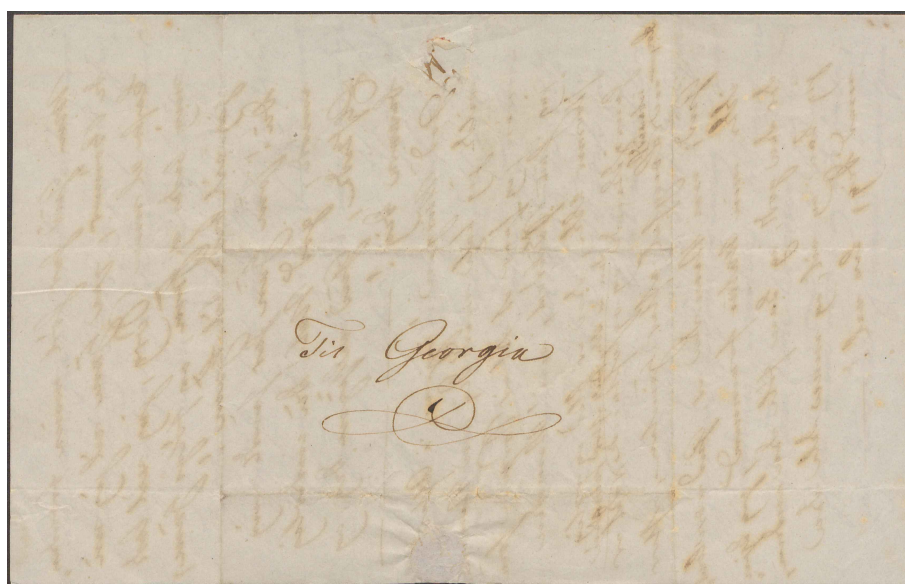
●3●

min Gud har hørt mine brændende Bønner, paa ham vil jeg nu kaste al min Sorg, jeg vil lade mig lede af Ham, og følge Ham, jeg vil bede til Ham! Du! Som Han har sendt mig imøde, god Nat! Du inderlig Elskede, Gud velsigne Dig, og bevare Dig!

God Morgen! igjen, i Aftes vilde jeg tale med Dig om Vemoden, men jeg seer at det er Sorgen som jeg har skildret, nei! Vemoden stormer ikke, den er blid og rolig, henrykkende og opløftende, [den er ikke Suk efter hinanden] det er en [ubevidst] Længsel efter Hinanden, efter Gud; nei Vemoden er, Gud være lovet, ikke min Natur fremmed, jeg kjender den

godt og kan føle den endnu, jeg kan og vil, og maae dele den med Dig, Lev
vel!

¹ Frøken Georgia Schouw (1828-1868).

Med min glade Barmherticheit, med
Længsel og Ønske, jeg har søgt, for
lige mange dage, da jeg var minnet
og for, kommer i aldrig tilbage?
Hjerte min fender du det?

God far fort mit Ønske, jeg søger
Gode og Råd, der er Råd i mine
Øjne; jeg vil lætte min smærte
Gjort og Ønske! Hvor glad
sede jeg en grøn skovfuld Øst
søndag, det var minst og, hvor
stille i mit Tænde, jeg fattede
Jas indelig til Gud, da fuldt
mit Hjerde med Bæst jeg
gik forbi, iblandt mange Lirer
krums fod der: "Peter stod og
gav, Læser og Læser er min
Hænder foruden" det var en
stille Tone lyste til mig, jeg bad
jag om min Læse, og sit Hjerte;
jeg har ikke glemt dem færdig.

Min Gud far fort min færd,
de kommer, og jeg vil jeg min
Læse al min Døds, jeg vil lade
mig lade af dem, og følge dem;
jeg vil lade til dem!

Det! som jeg far fort mig
minde, god Nat! Det indelig
Læst, Gud vil jeg dig, og
berære dig! —

God Morgen! jeg, i Aften
ville jeg lade mit dig med min
men jeg far det at det er Døds som
jeg far færdig, min! Minnet
kommer ikke, det er det og vil,
samlende og uglestet. Det er
indelig
med Længsel efter Hjerte, efter
Gud; min Minnet er, Gud er det,
ikke min Natur foruden, jeg Læse
der det godt, og den færdig den anden,
jeg bad og vil, og min det den
med dig, der vil! —

Naar du min er kommen hjem, du bode
 velgørende g! Jaa vil du lovsige alle
 mig, du vil grides af Narmod for du
 sagde mig, jeg ejender denne Solsti alle
 Trumming gode, den er for dig, jærge
 og for oglofende, jeg ejender den gode,
 men vil dogge dele med dig gaa
 samme tid, det er mig næstend at
 Naan, for det er, hvor jeg, den bedste
 Trumming jeg ejender; jeg for sig!
 Dig at jeg føler mig glade, ja, jeg er
 gjermenten af Glade, jeg smiler
 mig i Glade, jeg siger mig. Horing
 deraf, jeg er glad som Barm, næst
 sørgte som Barm, mit liv er min
 en den, en figen, en Østen,
 men jeg tænke at jeg ikke grides
 af Narmod, men forrest vil jeg
 ikke sørg, jeg vandt at Narmoden
 at ikke min Natur frammid,
 i nødvendige Gistlige for jeg minde